

Hallod-e? Hiszed-e? Teszed-e?

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai napra, a Szentháromság ünnepe utáni 1. vasárnapra az ígehirdetés alapjául kijelölt, amint azt megírva találjuk Pál apostolnak a Rómaiakhoz írott levele 10. fejezetének a 12. versétől a 17. verséig, a következőképpen:

„Nincs különbség zsidók és görögök között, mert mindenkinek ugyanaz az Ura, és ő bőkezű mindazokhoz, akik segítségül hívják őt, mert „aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni”. De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akiről nem hallottak? Hogyan hallják meg ígehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Amint meg van írva: „Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!” Csakhogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak, hiszen Ézsaiás is ezt mondja: „Uram, ki hitt annak, amit tőlünk hallott?” A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által.”

Urunk! A Te igéd igazság. Szentelj meg minket a Te igéddel! Ámen.¹

Keresztyén Gyülekezet! Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

"Nincs különbség zsidók és görögök között." A bibliaolvasók számára ismerősen cseng a mai igeszakaszunk első mondata. Hát persze hogy nincs! Már a Rómaiakhoz írott levél elején is ezt írja Pál: "zsidók is, görögök is mind bűn alatt vannak". A Galatákhoz írott levelében pedig ez a sokat idézett íge található: "Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban." Ugorhatunk is a következő részre, hiszen ez a rész nem igényel magyarázatot, mert hát nyilvánvaló... Tényleg ilyen egyszerű ez? Mi lenne, ha átfogalmaznánk Pál sorait a mai nyelvre? Nincs különbség oroszok és ukránok között... Ugye, hogy így már milyen meghökkentő? No most képzeljük bele magunkat abba a helyzetbe, hogy mi lennénk vagy az ukránok, vagy az oroszok, és valaki ezt mondaná nekünk... Hát... Együtt rohannánk felkoncolni...

Mert hát valljuk be kedves testvéreim, szeretünk mi különbséget tenni magunk között. "A Marika, az hívó, de a János... hát... a János az jóval kevésbé!" ... "Hozzám mered hasonlítani azt a jött-mentet?" – úgy bugyognak ki a szánkon az ítékezés mondatai, mint a kanálisból a szennyvíz... És pontosan itt, a bűnben leszünk a leginkább egyenlők. Olvassuk tovább a Rómaiakhoz írott levél elejét – a kezdő mondatot saját magunkra átírva: te is testvérem, meg én is – "mind bűn alatt vagyunk, amint meg van írva: Nincsen igaz ember egy sem, nincsen aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem." Ha jól belenézünk abba a tükörbe, amit Urunk Jézus Krisztus a saját életével, halálával és feltámadásával elénk tart, akkor merhetünk-e akár csak egyetlen szót is szólni mindez ellen? Bizony nem... Mi még azt is felkoncolnánk, aki minket az ellenségünkkel egyenlőnek akarna bemutatni! És mennyi, de mennyi ellenséget gyártunk mi magunknak... Máshogyan sem érezzük magunkat jól, csak ha acsarkodhatunk valakire, valakikre.

¹ Jn 17,17: „Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság”

Kedves Testvéreim! Ugye kezdjük megérezni azt, hogy mekkora, de mekkora kegyelem az, hogy „*mindenki*, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni?” Ez a Jóel prófétától származó idézet volt Péter apostol pünkösdi beszédének az első csúcspontja is. Együtt van ebben a jó hírben, ebben az evangéliumban a nagypéntek, a húsvét, a pünkösöd és a pünkösöd utáni kegyelmi idő is – amiben most is vagyunk. Hát akkor most hátradőlhetünk... Nem kell itt mindenféle előírásokkal bíbelődni, elég segítségül hívni az Úr nevét – és pikk-pakk: üdvözülni. Azért ez nem ilyen egyszerű... Kezdő énekünkben is kértük Urunkat, hogy "ébreszd már fel népedet: önhittségben tévelyeg". Ahhoz, hogy segítségül hívjuk az Úr nevét, ismernünk kell az ő nevét. "*Jaj, Péter bárány, hát már ez is probléma? Hát ezzel kezdted az igehirdetést: Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Hát itt a neve!*" Tényleg itt van Urunk neve... *Formálisan*. De jelent-e nekünk Jézus Krisztus neve valamit *személyesen* is? Hova van írva Jézus neve bennünk? Az agyunk néhány idegsejtjébe a Buczkó Bernadett, és a Kuckó Bálint között a Jé betűnél? Vagy a szívünk közepébe? Mi a mi életünk középpontja? Jézus vagy nem Jézus? Ez itt a kérdés. Ez az egyetlen igazi kérdés az egész életünkben. Csak az tudja segítségül hívni az Úr nevét, aki hittel befogadta az Ő nevét a szíve közepébe. Itt van az üdvözülés, a megigazulás kulcsa: a hit.

Mit is jelent az, hogy hittel fogadjuk be az Úr nevét? Néhány verssel a mai igeszakaszunk előtt írja a Rómaiaknak Pál: "Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz." A Zsidókhoz írt levél pedig így fogalmaz: "A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés." A hit a mindennapi életünk *bizonyosságává* teszi azt, hogy Urunk Jézus Krisztus feltámadt, hogy velünk van a világ végezetéig minden napon, és hogy elküldte Szentlelkét, hogy vezessen minket, közösséget formáljon belőlünk és adjon nekünk erőt mindehhez. Hogyan szerezhethjük meg ezt a bizonyosságot?

Isten ígéje az, ami megteremti és kiformalja bennünk az Isten szeretetéről, a Krisztus feltámadásáról, és a Szentlélek bennünk való munkálkodásáról való bizonyosságot. Isten hirdetett ígéje nem szavak sora egymás után. Amikor a lelkész kimondja az istentisztelet elején, hogy "Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!" attól kezdve nem a lelkész szól, hanem – *ha aláveti magát a Szentháromság egy Isten akaratának, és elmerül Őbenne* – az Atya, a Fiú és a Szentlélek beszél általa. Isten ígéje nemcsak elhangzik, hanem cselekszik is. Ahogyan Ézsaiás próféta írta le Isten szavát: "ilyen lesz az én ígém, amely számból kijön – mondta Isten – nem tér hozzám vissza üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem." Kedves Testvéreim! Az ige megcselekszi azt, amit állít.

A mai első kérdésünk tehát önmagunkhoz: *hallom-e* és eleget *hallom-e* Isten ígését? Kérdezzük meg még egyszer magunktól: *hallom-e?*

Lehet mindennek persze ellenállni. Ellenállhat már maga az igehirdető is. Zakariás próféta így fogalmazott a hamis prófétáról: "És ha valaki még prófétálni merne, a saját szülei, az apja és az anyja mondják azt neki: Nem maradhatsz életben, mert hazugságot beszéltél az ÚR nevében! És a saját szülei, az apja és az anyja szúrja le, amikor prófétál." Hát kedves testvéreim: erős hit és a kegyelemben való erős bizonyosság kell ahhoz, hogy ide a szószekre fel merjen jönni ezek után az ember... Ahogyan egy evangélikus lelkész megfogalmazta: "Isten legkockázatosabb vállalkozása az, hogy az emberre bízta a szeretete jó hírét." Így van. Egyetlen reménységünk az, hogy itt van az igehirdetők hosszú-hosszú láncolatában a megtestesült ige, Jézus Krisztus velünk, és ha igehirdetőként rábízom magamat, akkor ő beszél általam és nem én magam.

Lehet az igének a hallgatójaként is ellenállni. Ismert történet, amikor panaszkodni megy a gyülekezet a püspökhöz: *52. hete ugyanazt az igehirdetést mondja el a lelkész. – Tényleg? Ugyan-aazt?? – Igen. – Hát akkor kezdjék! – Mit kezdjünk???* – *Az igehirdetést!* – *Nem emlékszünk, hogy hogyan kezdődött...* – *Neem?? Hát akkor menjenek csak nyugodtan vissza, és hallgassák meg még néhányszor!* Nemcsak süketek, vagy nagyothallók vagyunk Isten igéjére, hanem szelektív fülhallásunk is van. A kedves, minket körülöngő, az andalító igéket meghalljuk. A tőlünk valamit váró, a minket megmozgatni akaró igéket – már nem. Lehet, hogy sokan a mai igehirdetésből csak a "mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni" igeszakaszra fognak emlékezni. Arra, hogy ehhez hit kell, a hithez meg hallás, de nem a fül, hanem a szív által, arra már nem.

A mai második kérdésünk tehát önmagunkhoz: *hiszem-e Isten igéjét?*
Kérdezzük meg ezt is még egyszer önmagunktól: *hiszem-e?*

És még mindig nem vagyunk a végén. Az ígét nem csak hallani kell, nemcsak hinni, a szívünkbe zárnunk kell, hanem továbbadni és hirdetni is kell. Ahogyan a Római levél korábbi szakasza idézte Mózes 5. könyvét: *„Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben, mégpedig a hit igéje, amelyet mi hirdetünk. Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.”* Ha az ige tényleg a szívünkben van, akkor a szánkban is lesz. Nem lehet nem továbbadni az evangélium jó hírét, ha bizonyosság él bennem arról, hogy ez a jó hír az egyetlen fontos hír az egész életemben – és minden ember életében. Sokan emlékezhetünk olyan édesanyára, vagy nagymamára, aki kicsi korunkban az imádságra tanított bennünket. Ma azonban az apák napja van, így a gyülekezetben ülő édesapákhoz (vagy leendő édesapákhoz) szólok most. A mai Ószövetségi lekción a jézusi nagy parancsolat első fele: "Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!". Mózes 5. könyve ezek után az apák szívére helyezi azt, hogy "Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd meg azokat a fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz!" Luther Márton pedig így kezdi el a Kis Kátét: "A családfő ilyen egyszerűen tanítsa reá háza népét!" Kedves Édesapák! Most amikor köszöntelek titeket, ezzel a jó hírrel is köszöntelek: Küldetésetek van! Az ige hirdetői vagytok. Szavaitokkal, tetteitekkel, egész életetekkel. Az igehirdetés küldetésében kívánok hitet, kegyelmet és nagyon sok örömet nektek!

Mire is utaltam a mai igénkből az előbb azzal az édesapáknak, amikor így köszöntöttem őket? "Az ige hirdetői vagytok. Szavaitokkal, tetteitekkel, egész életetekkel." Arra, amit az igeszakaszunk úgy fejez ki, hogy "nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak." Mert hogyan is van ez? Hogyan lehet nem engedelmeskedni az evangéliumnak? Hát pontosan annak az ellenkezőjével, amit az előbb az édesapáknak kívántunk. Ha valakinek nem változnak meg a szavai, nem változnak meg a tettei, és nem változik meg az élete *jottányit sem* attól kezdve, amikor hitre jut – akkor nem engedelmeskedett az evangéliumnak. A semmiben meg nem mutatkozó kereszténység csak statisztikai kereszténység. Hasznos lehet az ilyen az adó 1%-ában, vagy a népszámláláskor – de Isten számára semmit sem jelent. Ha az ige tényleg a szívünkben van, akkor nemcsak a szánkban lesz, hanem a tetteinket is, az egész életünket is formálni kezdi – ahogyan az én életemet is formálta az elmúlt öt évben. Így formálódik ki bennünk az engedelmisség az evangéliumnak. Így formálódik ki bennünk a Krisztus Jézus – aki engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig².

A mai harmadik kérdésünk tehát önmagunkhoz: *teszem-e azt*, amire Isten igéje indít engem?
Ezt is kérdezzük meg még egyszer önmagunktól: *teszem-e?*

² Fil 2,8

Kedves Édesapák! Kedves Édesanyák! Kedves Testvéreim! Most már megértettük azt, hogy mi minden kell ahhoz, hogy segítségül hívhassuk az Úr nevét. Kell az a hit, ami megnyitja a fülünket hallásra. Kell az a hit, ami Jézus Krisztust teszi az életünk középpontjává. És kell az a hit, ami mindezek után megváltoztatja az egész életünket. A jó hír az, hogy még tart a kegyelmi idő, hogy a számunkra még nem fejeződött be a gazdag és Lázár ezen a földön zajló története. Isten, mint a minket szerető magvető, számolatlanul szórja szét azt a rengeteg lehetőséget az életünkben, ahogyan hitre (és utána még mélyebb hitre – és utána még annál is mélyebb hitre) juthatunk. Kérjük és várjuk, hogy Urunk igéje zendüljön meg bennünk – és akkor mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni. Jövel Urunk Jézus! Ámen.

Imádkozzunk.

Mennyei Atyánk! Megváltó Krisztusunk!

Köszönjük, hogy tart még a kegyelmi idő,
és aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.

Kérjük, hogy védd a szívünkbe, hogy ez a
kegyelmi idő bármelyik pillanatban lejárhasson,
és így nem lehet halogatni a Veled való találkozást.

Köszönjük, hogy meghallhatjuk igédet, és hogy hirdethetjük
evangéliumod jó hírét szóval, tettel és egész életünkkel.

Kérjük Urunk, légy segítségünkre a mi hitetlenségeinkben,
erősíts meg bennünket, hogy Téged kövessünk –
egész életünkben, minden nap. Ámen.